

[Behnke]

hel serie af spørgsmål. Jeg vil gerne bekræfte én ting, nemlig Fremskridtspartiets forpligtelse til at stemme for det lovforslag, der i øjeblikket ligger i Folketingets Boligudvalg, nemlig lovforslaget om det ændrede huslejebegreb. I øvrigt takker jeg boligministeren for hendes bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg er da fuldstændig klar over, at det er ubehageligt at tale om for de partier, der har sagt, at dette ikke skal ramme pensionisterne.

Når jeg holdt mig til pensionisterne, var det, fordi Fremskridtspartiet altid har hævdet, at intet må gå ud over pensionisterne.

Jeg er også klar over, som boligministeren nævnedes det, at dette ikke er udformet i lovtæst. Kan jeg ikke få bekræftet så, at der er indgået en aftale om, at der skal foretages en sådan omlægning af huslejebegrebet, og at den skal give en besparelse på 125 mio. kr., som er indkalkuleret i finanslovforslaget, som det nu foreligger? Kan jeg få bekræftet, at aftalen går ud på at maksimere det, man kan miste om måneden det første år, altså i 1990, til 80 kr. stigende med 50 kr. om måneden de følgende år til højst 230 kr. om måneden?

Hvis boligministeren vil give tilsagn om, at det højst kan komme til at betyde, at pensionisterne mister 40-50 kr. om måneden, må jeg indrømme, at jeg har misforstået aftalen. Det vil også være nyt for mange mennesker, hvis boligministeren kan love, at dette maksimalt kommer til at ramme pensionisterne med 40-50 kr. om måneden. Undskyld, at jeg har taget pensionisterne med som eksempel, for jeg er klar over, at det også rammer boligsikringsmodtagerne. Men vil ministeren gentage, at dette højst vil betyde 40-50 kr. om måneden for pensionisterne i de kommende år?

Kofod-Svendsen (KRF):

Inden jeg tager min afsluttende replik, vil jeg komme med en enkelt bemærkning til hr. Behnke. Det lød jo, som om det var hr. Behnke, der havde kæmpet for pensionisternes sag mod regeringen og Kristeligt Folkeparti, og at det virkelig var lykkedes for Fremskridtspartiet at fjerne 230 mio. kr.

Jeg må nok sige, hvis ikke hr. Behnke skal gøre sig skyldig i historieforfalskning, at han bur-

de takke andre partier end sit eget. Jeg tror faktisk ikke, der var nogen, som ønskede den besparelse. Men det er klart, at der var mange ting på bordet, men jeg synes, vi skal holde os til det færdige resultat, for begynder et parti at fremtræde som den store helt, er jeg altså lidt bange for, at man kommer til at lave en historiefordrejning. Dette være sagt i al spagfærdighed. Jeg tror godt, jeg kunne levere ganske megen dokumentation for, at der er nogle, der har ydet væsentligt mere end Fremskridtspartiet, netop når det drejer om de 230 mio. kr., men det skal jeg af høflighed undlade at gøre.

Så vil jeg gerne komme med en slutbemærkning. Jeg har ofte, når jeg har studeret kirkehistorie, hvad jeg har gjort meget, konstateret, at man kan være 99 pct. enig, og så er der altså én enkelt procent, der skiller. Man kan så vælge at fokusere på den ene procent, ja, man kan næsten gå så vidt, at man er ved at slå hovedet af hinanden og helt glemme de 99 pct., man er enige om.

Man kan faktisk gøre det samme i politik. Man kan føre en finanslovdebat, hvor man fokuserer på den ene procent. Den vokser og vokser og vokser, og det er, som om det er helt afgørende, at den kommer frem. Man kunne jo også tænke på de 99 pct., som man faktisk er enig i.

Min stille bøn, når vi går ind i det nye år og de forskellige politiske forhandlinger skal genoptages, er, at begge parter, både regeringen og Socialdemokratiet, ville tage udgangspunkt i de 99 pct., som man jo stort set er enig i, og i lyset af det gennemføre de gennemgribende reformer, som er nødvendige i vort samfund.

Der er to partier, CD og Kristeligt Folkeparti, som begge er helt enige i, at en formidlingsproces må i gang. Begge partier vil meget gerne yde et bidrag hertil – det bliver sikkert kun et beskedent bidrag – men jeg vil i hvert fald nu, når vi snart skal stemme om finansloven, understrege, at der er en lang række ting i vort samfund, strukturer osv., som vi er enige om.

Jeg har faktisk læst både Planen og Gang i 1990'erne grundigt. Jeg finder også mange spørgsmål på dagpengeområdet, betydningen af en indkomstpolitik osv., som begge parter erkender er væsentlige problemer. Derfor skal min opfordring være, at selv om der er ting, vi er uenige om – og det skal vi ikke skjule – må uenigheden dog ikke overskygge den meget betydelige enighed, der er om det velfærdssam-